

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11234/2024
06.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог „Practical Solution“ доо из Београда, чији је законски заступник АА из ..., а кога заступа Стефан Ћорда, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ББ из ..., кога заступа пуномоћник Јован Цицварин, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2177/23 од 30.10.2023. године, у седници одржаној 06.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца-противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2177/23 од 30.01.2023. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца-противтуженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2177/23 од 30.10.2023. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П 4571/22 од 30.11.2022. године. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог „Practical Solution“ доо којим је тражио да се обавезе тужени-противтужилац ББ да му на име накнаде штете исплати износ од 11.900,00 евра у динарској противвредности према продајном курсу било које пословне банке на дан плаћања, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу, на име дуга, исплати износ од 6.000 евра према средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 01.02.2019. године до исплате, све у динарској противвредности. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 243.810,00 динара. Ставом петим изреке обавезан је тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу на име трошкова другостепеног поступка, исплати износ од 56.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац-противтужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога због којих се ревизија може изјавити.

Тужени-противтужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“ бр. 72/11...10/23), па је утврдио да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одрдаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође, нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. истог Закона, јер у поступку није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене било које одредбе Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су дана 27.07.2013. године закључиле уговор о консултантским услугама, којим се тужилац, као извршилац, обавезао да ће за рачун туженог, као наручиоца, извршити услуге неопходне за прибављање имовинско-правне, урбанистичке и пројектно-техничке документације, све у циљу добијања решења о грађевинској дозволи за нови објект на адреси ... број ... у ... . Уговором су ближе наведене обавезе тужиоца, а укупна вредност тих услуга је договорена у износу од 27.000 евра у динарској противвредности по продајном курсу било које пословне банке на дан плаћања. Такође, уговорена је и динамика исплате тог износа по којој је тужени био дужан да први део у износу од 1.000 евра – аванс, исплати тужиоцу приликом потписивања уговора, други део у износу од 9.000 евра 30.07.2013. године, трећи део између 15. и 30. септембра 2013. године у износу од 10.000 евра и последњи део у износу од 7.000 евра по добијању исцупаног решења о грађевинској дозволи. Договорено је да су таксе и накнаде које су потребне за прибављање наведене документације обавеза туженог. Рок за коначно извршење услуга је уговорен за 01.11.2013. године, а под коначним извршењем услуга се, како је наведено у уговору, сматра добијање решења о грађевинској дозволи и предаја потпуног главног грађевинског пројекта (са свим унутрашњим инсталацијама). Могућност продужења рока је договорена за случај да тужени, као наручилац посла, не поштује динамику посла и исплате наведених рата. У случају да тужени, као наручилац, у току и року вршења услуга одустане од тога, тужилац, као извршилац, задржава примљени износ који му је до тада исплаћен без обавезе враћања. Решење о грађевинској дозволи је добијено 09.06.2014. године, грађење објекта је у складу са том дозволом требало да отпочне у року од 2 године од правноснажности решења, а како тужени те радове није извео, решење је престало да важи.

Налазом и мишљењем вештака грађевинске струке утврђена је тржишна вредност радова које је тужилац извршио, укупно 6.800 евра односно 804.712,00 динара.

Тужилац свој тужбени захтев заснива на тврдњи да уговор који су парничне странке закључиле није раскинут, да он и даље важи, али да износ од 11.190 евра представља измаклу добит тужиоца, јер кривицом туженог односно неиспуњењем

његових уговорних обавеза, уговор није реализован до краја, тужени тужиоцу није исплатио износ од 17.000 евра. Тужени-противтужилац свој тужбени захтев заснива на чињеници да је тужиоцу извршио претплату изведених радова и тражи да се тужилац обавезе да му врати износ који је у односу на изведене послове више платио.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, оценом свих доказа који су изведени у поступку, као и оценом исказа парничних странака који су дати на расправи пред другостепеним судом, другостепени суд је закључио да је у конкретном случају правна природа међусобног пословног односа, односно уговора који је закључен између парничних странака уговор о делу. Тужилац је обавио део уговорених послова, тужени је за тај део обављених послова исплатио новчани износ од 12.800 евра, а према налазу и мишљењу вештака грађевинске струке разлика између вредности радова које је тужилац обавио и износа који је тужени тужиоцу исплатио је 6.000 евра. Пошто уговор није остварио своју сврху, није испуњен ни реализован, странке немају интерес да га одрже, због чега су се стекли услови за раскид уговора, па пошто је тужени преплатио тужиоцу износ од 6.000 евра, тужилац је обавезан да туженом врати овај износ са припадајућом законском затезном каматом. Противтужбени захтев за исплату измакле користи је одбијен, јер тужилац није пружио довољне доказе на све околности од којих зависи основ и висина измакле добити, имајући у виду одредбу члана 189. Закона о облигационим односима која је цитирана у другостепеној пресуди.

На утврђено чињенично стање другостепени суд је правилно применио материјално право доносећи побијану пресуду, за коју је дао довољно разлога, које у свему прихвата и Врховни суд.

Тужилац није извршио своје обавезе из уговора у року који је договорен уговором, грађевинска дозвола, чијим добијањем се сматра коначним извршењем услуга тужиоца, добијена је након седам месеци од уговореног рока, који није продужен, тужени је тужиоцу исплати 12.800 евра према динамици утврђеној у поступку, а преостали новчани износ није исплатио, јер тужилац није испунио своју обавезу у вези са документацијом коју је требало да прибави, а странке немају интерес да овај уговор одрже, с обзиром на чињеницу да је грађевинска дозвола добијена са закашњењем, те да је престала да важи. Стога, правилно другостепени суд сматра да су се на страни туженог стекли услови за раскид уговора, али да тужилац није у року извршио своје обавезе, због чега нема право да задржи целокупан износ који му је тужени платио. Вредност радова које је тужилац извео је 6.800 евра, због чега је тужилац дужан да туженом врати износ од 6.000 евра.

Тужилац није доказао основ и висину измакле користи коју је тражио противтужбеним захтевом, па се сви наводи ревизије који се односе на враћање примљеног од стране тужиоца и његову измаклу добит показује као неоснован.

На правилност побијане пресуде не утичу наводи ревизије којима се указује да у изреци пресуде није наведено да се противтужбени захтев усваја, с обзиром да из става трећег изреке другостепене пресуде произлази обавеза тужиоца да туженом исплати износ од 6.000 евра у динарској противвредности према наведеном курсу Народне банке Србије са припадајућом законском затезном каматом.

Наводи ревизије којима се указује на оспоравање налаза и мишљења вештака нису од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде, с обзиром да се они односе на утврђено чињенично стање, што није прописано као законски разлог за изјављивање ревизије.

Врховни суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Тужилац-противтужени није успео у ревизијском поступку, па нема право на накнаду трошкова тог поступка, у смислу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић